

Van de goden bevrijd

Colofon

ISBN: 978 94 6365 085 4

1e druk 2018

© 2018, Berend Warrink

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Van de goden bevrijd

Berend Warrink

Inhoud

Voorwoord van Bob aan zijn kinderen	7
1 Goden in de Oudheid	13
1.1 Goden in Museum van Oudheden	14
1.2 Godinnenseks met Aya	25
1.3 Contact met Mercurius	35
1.4 Bij Marjolein, visioen van Mars	40
1.5 Schepping van de mens	49
1.6 Telepathie over vernietiging	60
1.7 Onsterfelijkheid; genenruil mislukt	70
1.8 Marjolein vlucht	86
2 Goden in Openbaring	98
2.1 Gebruik van kernwapens	102
2.2 De Beesten en de Waterman	122
2.3 Bob wordt Aardling	139
2.4 Levenswaterberg	145
2.5 Wapens van de goden	159
2.6 Onsterfelijkheid Merkaba	167
2.7 Kwantumkanon	178
2.8 Voorbereiding op de Bevrijdingsstrijd	190
3 Goden in Watermantijdperk	207
3.1 Wie wordt de Waterman?	208
3.2 Godenstrijd	226
3.3 Toch Apocalyps?	238
3.4 Confrontatie met Mars	247
3.5 Oordelen en beoordeeld worden	251
3.6 Godenillusies en Epaka gewist	262
3.7 Godenhemelvaart	278
3.8 Dag des Oordeels in het Koninklijk Paleis	289
4 Samenvatting	302
En hoe gaat het nu verder?	303
Voor verdere studie, literatuur	304

Voorwoord van Bob aan zijn kinderen

Lieve Anna, Peter en Centy,

Jullie weten natuurlijk dat mama Marjolein en ik al verschillende avonturen hebben meegemaakt. In ons eerste avontuur ontdekten we dat er veel buitenaardse wezens rond de Aarde actief zijn. Mama en ik kregen als opdracht om de ‘illusiemachine’ te vernietigen, een computer die maakt dat er bijna nooit iets over ufo’s en aliens in de media komt.

In ons tweede avontuur kregen we van Akmon, hogepriester van de Atlantische zeegod Neptunus, de opdracht om het trauma van de ondergang van Atlantis te helen, voordat het herrijst. Atlantis staat namelijk niet alleen voor lichte spiritualiteit en bijzondere wezens, maar ook voor zwarte magie en het misbruik van kosmische krachten.

We hadden verwacht dat Atlantis vredig zou herrijzen in de overgang van het Vissen- naar het Watermantijdperk, ergens tussen 2012 en 2024, maar dat lijkt toch niet te gebeuren. Een grote kracht wil dat absoluut niet hebben.

Ons derde avontuur, met de twaalf goden van de Apocalyps, begon toen ik de mooie godin Aya ontmoette. Van het een kwam het ander en zo zijn mama en ik verzeild geraakt in een groot mythisch avontuur met de antieke goden.

Wie zijn die twaalf goden?

Jullie kennen natuurlijk wel de goden van de godsdienstles op school. Het blijkt allemaal veel ingewikkelder en bedreigender dan je op school leert. Daarom zal ik jullie

uitleggen hoe je ze moet lezen, anders snap je niet hoe ons avontuur zo dramatisch heeft kunnen aflopen.

De Anunnaki-goden die wij hebben ontmoet, zijn geen verheven spirituele wezens. Integendeel, ze zijn mensachtige, stoffelijke buitenaardse wezens. Ze hebben geavanceerde technologie, machtige wapens, een groot ego en een zwak moreel besef. Ze zijn goed in magie en telepathie en ze zijn bijna-onsterfelijk. Dat is een gevaarlijke combinatie, zo hebben we ontdekt.

Sinds er de laatste jaren heel veel oude kleitabletten zijn vertaald, is er een reeks moderne boeken over de antieke goden verschenen. Daarin worden meestal de Soemerische namen gebruikt, waarvan voor ons de belangrijkste zijn: Marduk, Enki, Ningishzidda en Inanna. In dit verhaal gebruik ik zoveel mogelijk hun Romeinse godennamen: Mars, Neptunus, Mercurius en Venus. De overigen heten gewoon 'de goden'.

De goden die mama en ik hebben ontmoet, zijn niet 'de Schepper van het Begin' of 'de Universele Bron' of 'Alles Dat Is', integendeel. Twee goden, eerst Jupiter en later Mars, lieten zichzelf ten onrechte 'God' of 'God der goden' noemen. Om verwarring te voorkomen, noem ik ze gewoon bij hun naam.

Veel mensen zijn door de veelheid van goden en godennamen vreselijk in de war geraakt, al wordt in oude spirituele geschriften wel degelijk een helder onderscheid gemaakt tussen de Universele God en de veelheid aan lagere goden, de ondergoden.

Van de twaalf goden heeft de oorlogsgod Mars ronduit het slechtste karakter. Dat is lastig, omdat de meeste goden terug zijn gegaan naar hun eigen planeet en Mars is achtergebleven. Hij noemt zichzelf sindsdien 'Koning van de Aarde'

en wil dat blijven, koste wat het kost, al moet hij er een Apocalyps voor uitvoeren.

Wat is de Apocalyps?

We leven in een tijd vol chaos en onzekerheid. Dagelijks lezen we over klimaatproblemen, milieuverniëting, overbevolking en vluchtelingenstromen. De signalen zijn zo ernstig dat vele mensen denken dat het Einde der Tijden en het Einde van de Wereld nabij zijn. Ze baseren zich daarbij op eeuwenoude Apocalyptische profetieën. Daarin wordt niet alleen gesproken over onvoorstelbare catastrofes met miljarden doden, maar ook over een Redder en over een duizendjarig vredesrijk zonder oorlog, honger en lijden.

Het probleem met de apocalyptische voorspelling is dat veel mensen apathisch zijn geworden en de hoop hebben opgegeven dat wij mensen de problemen zelf kunnen oplossen. Er zijn zelfs mensen die proberen de ondergang van de wereld te versnellen, in de hoop en verwachting dat zij het zelf zullen overleven en een paradijselijk leven tegemoet gaan.

Ik heb ontdekt welke god wie is in het verhaal van de Apocalyps en ook het wat, waarom, hoe en wanneer ervan. Lees dat maar en je zult zien of het aanleiding is om bang of apathisch of verlangend naar de ondergang te zijn. Jullie zullen ook ontdekken of we ons kunnen bevrijden van de nachtmerrie van de Apocalyps, van de leugens van de goden en van hun doelbewust gecreëerde illusies, of dat we er eeuwig slachtoffer van blijven.

Lieve kinderen, ik hoop dat jullie, na het lezen van mijn verhaal, begrip zullen hebben voor mijn vreselijke dilemma's, me kunnen vergeven voor de besluiten die ik heb genomen en de afschuwelijke gevolgen daarvan kunnen aan-

vaarden. Het spijt me zo hoe het met mama is afgelopen.

Jullie liefhebbende vader,

Bob

PS. Zie verderop voor de stamboom van de goden volgens de Soemerische kleitabletten, maar met hun Romeinse namen, maar eerst de voorspelling van de god Neptunus voor de Dag des Oordeels.

Dag des Oordeels

De Dag des Oordeels

“Ik ben zeer radeloos over wat de mensheid is overkomen door de Grote Catastrofe.

*Was het noodlot of was het verantwoordelijkheid?
In de toekomst zal het worden beoordeeld,
want aan het einde der dagen zal er een **Dag des Oordeels** zijn.
De Aarde zal schudden en de rivieren van koers veranderen,
en er zal duisternis zijn overdag en hemels vuur in de nacht
door de nabije passage van de terugkerende hemelse God.*

*Op die dag zal worden ontdekt wie zal overleven en wie zal omkomen,
wie beloond zal worden en wie zal worden gestraft,
zowel goden als mensen.*

*Wat zal geschieden door wat is gebeurd zal worden vastgesteld;
en wat was voorbestemd en in een cyclus zal worden herhaald,
en wat was gedoemd en alleen door de wil van het hart is bepaald,
ten goede of ten kwade, zal worden beoordeeld.*

*Het verslag gelezen, het verleden herinnerd,
de toekomst als profetie begrepen;
Laat de toekomst over het verleden oordelen!”*

Dit zijn de woorden van Enki [Neptunus], eerstgeborene van Anu [Saturnus] van Niburu (2017 voor Christus, 7 jaar na de Catastrofe).

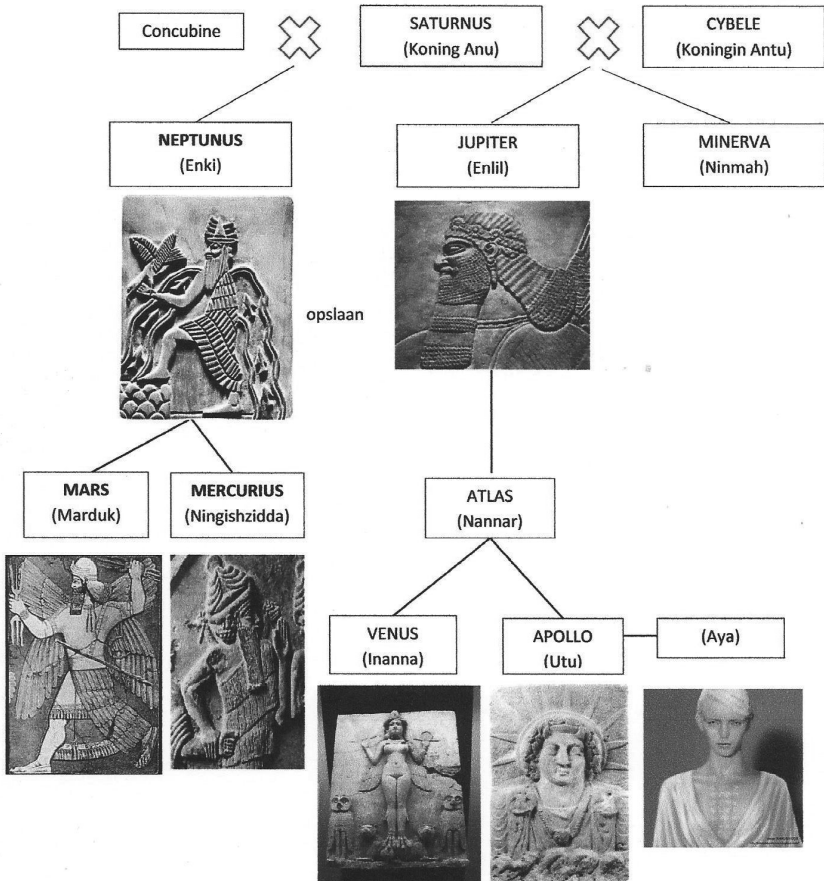
Uit: Het Verloren Boek van Enki, Herinneringen en Profetieën van een Buitenaardse God, door Zecharia Sitchin

1 Goden in de Oudheid

Mensen zijn een ras van slaven op een geïsoleerde planeet in een klein melkwegstelsel. Het menselijk ras was een bron van arbeid voor een buitenaardse beschaving en is er tot op vandaag eigendom van.

William Bramley: *The Gods of Eden*

Stamboom van de Soemerische goden met hun ROMEINSE (en Soemerische) namen.

1.1 Goden in Museum van Oudheden

Wij zijn geschapen door genetische manipulatie, een vermenging van Anunnaki DNA en menselijk DNA.

Dr Chris Hardy, *DNA of the Gods*

Bob kijkt geboeid in Aya's ogen en ziet - voorbij haar helderblauwe irissen, voorbij haar pijnappelklier, de verbinding met haar ziel en geest, voorbij de scheppingsgoden en het oerbegin van de mensheid - een overweldigend stralend licht. Is dit het begin van alles, of het einde van alles?

“Je moet niet zo moedig doen,” fluistert Aya tegen hem en meteen flitst zijn aandacht terug naar het hier en nu. Ze zitten vlak naast elkaar op de koude marmeren vloer van de garderobe van het Pergamon Museum van Oudheden in Berlijn. Aya kijkt Bob van dichtbij aan en haar ogen flitsen onderzoekend heen en weer. “Als je een magisch voorwerp van de goden uit een museum wilt stelen, dan moet je ontspannen zijn. Anders werkt je intuïtie niet goed. Je kunt dan niet voelen waar de camera's en de sensors zijn.” Ze tikt met haar vingers op haar voorhoofd. “Als je je voorbereidt om te vechten, dan kun je je niet herinneren welke toegangs-codes de professor gebruikte. Ontspan.” Bob kan het niet. Zijn hart raast van de adrenaline. Als piloot is hij jarenlang getraind om zich nauwkeurig aan de procedures en regels te houden. Daar ontleent hij zijn vertrouwen en veiligheid aan. Inbreken in een museum is niets voor hem. Aya pakt Bobs hand en legt die op de witte blouse van haar stewardessenuniform, precies tussen haar kleine borsten. Haar hart klopt zo rustig en regelmatig als van een godin die in diepe meditatie is.

Bob is afgelopen nacht enorm onder de indruk gekomen

van haar energie in bed. Ze heeft hem intens genot gegeven, iets wat hij al lange tijd niet meer bij zijn vrouw Marjolein heeft ervaren. Hij voelt zich schuldig dat hij vreemdgaat, maar hij wil het buitengewone genot met Aya niet missen. Marjolein is de moeder van zijn kinderen en de liefde van zijn leven en die wil hij ook niet kwijt.

Aya inspecteert opnieuw de uitdrukking van zijn ogen en schudt haar hoofd zozeer dat haar blonde haren fladderen. Uit haar tasje pakt ze een klein waterflesje, lichtblauw met daarop een zilveren logo in de vorm van de Griekse letter Omega. Dat is net zo'n fles als die welke ze die middag aan de directeur van het museum heeft verkocht. Hij heeft haar flink betaald voor het bijzondere Levenswater en uit erkentelijkheid heeft hij hen bovendien een privérondeleiding door zijn museum gegeven. Bob kijkt haar dankbaar aan en neemt een klein slokje. Het smaakt naar water met een vleugje honing en het heeft iets tintelend kruidachtigs. Veel sneller dan verwacht, glijdt een fijne zachtheid door zijn lichaam en komt zijn hart tot rust. Hij laat een zucht van ontspanning ontsnappen en dat stelt Aya gerust. Ze staat op en fluistert: "Volg me maar."

Bob houdt haar hand vast terwijl zij voorop loopt. Haar hand is koel, slank en sterk. Het opvallendste is dat de hand beweegt als een dier. Het is net of hij een hagedis vasthoudt die op nachtelijke jacht is. Is zij zo levendig, of is hij door het drankje zo veel gevoeliger geworden? Hij kan aan haar hand voelen of ze naar links, naar rechts of omhoog kijkt. Als hij die richting volgt, ziet hij het zwarte oog van een camera of een zwak glimmend lampje van een bewegingsdetector.

Aya leidt hem door het museum, langs dezelfde route die ze die middag met de directeur hebben genomen. Eerst komen ze langs de Griekse trappen, waar de man alles over

heeft verteld. Het enige wat Bob heeft gezien, zijn de mooie half-blothe godinnen van wit marmer. Lichamen net zo volmaakt, vrouwelijk en levendig als dat van Aya, waarvan hij de vorige nacht zo heeft genoten. Even verder komen ze langs een Romeinse marktpoort met zeventien meter hoge zuilen. Bob voelt zich steeds meer ontspannen en merkt dat zijn zintuigen scherp geworden zijn. Hoewel ze heel voorzichtig over de eeuwenoude stoffige stenen lopen, hoort hij toch hun voetstappen door de enorme zaal van het museum weerklinken. Aya loodst hem dan door een tien meter hoge poort. Bob ziet dat die helemaal is belegd met donkerblauw geglazuurde tegels en dat die zijn versierd met goudkleurige afbeeldingen van draken en stieren. Bob merkt dat zijn herinneringen heel helder zijn geworden en het is alsof hij de professor hoort praten. De man met zijn grijze krullen en een dikke buik noemde dit De Poort van Inanna, naar de Babylonische godin van de seks en de liefde, tegenwoordig beter bekend als Venus.

Behalve de godin van extatische seks was ze ook de vruchtbaarheidsgodin, lentegodin en de godin van de opstanding uit de dood. “Ik neem aan dat opstanding uit de dood overdrachtelijk is. De lente is toch het nieuwe leven na de dood van de winter?” had Bob aan de directeur gevraagd. “Nee,” had deze geantwoord, “volgens de oude verhalen moeten we dat letterlijk zien. Haar aartsrivaal Mars heeft haar laten vermoorden. Haar lichaam heeft een week lang aan een stok hangen rotten, voordat ze weer tot leven werd gewekt.” Bob had hierbij zijn wenkbrauwen van verbazing omhoog getrokken. Volgens de oude verhalen, zei de professor, kreeg ze Levenswater over zich heen gesprenkeld en in haar mond gegoten. Toen ze weer tot leven was gekomen, was er nog maar één ding dat ze wilde: wraak, de dood van haar aartsrivaal Mars, de god van de oorlog.

“Kom,” fluistert Aya scherp en geeft een ruk aan zijn hand om zijn aandacht terug te halen. Ze wijst naar haar oor om aan te geven dat hij even moet luisteren. Het lijkt of hij twee nachtsuppoosten hoort die door de zalen lopen en met elkaar aan het praten zijn. Snel gaan ze verder. Aya sluipt achter zuilen en standbeelden langs en neemt hem mee door afdelingen waar ze die middag ook zijn geweest. Ze weet waar de geheime afdeling is waar de oude magische voorwerpen worden bewaard, helemaal achteraan, voorbij de zaal met de Soemerische goden. Daar passeren ze een afbeelding van de god Marduk, beter bekend als Mars, de rivaal van Inanna, ofwel Venus. Het is een bas-reliëf, een plat beeldhouwwerk, van een grote strenge man met een lange gevlochten baard. Bob ziet grote vleugels, net als bij engelen op kerstkaartjes. Nee, had hun gids gezegd, ze hadden geen echte vleugels. Ze worden als een statussymbool afgebeeld, net als de gouden vleugel op Bobs uniform, zijn *wings*. Wat hij in zijn handen heeft? In zijn linkerhand draagt hij een tasje. De professor heeft gezegd dat er soms levenswater in zit, maar soms ook een ME, een magisch voorwerp, een computer. In zijn rechterhand heeft hij een granaatappel of een pijnappel, waarvan levensbrood werd gemaakt. Veel goden werden met deze attributen afgebeeld, om aan te geven dat ze onsterfelijk waren, want dit zijn de producten die ze nodig hadden om hun genen schoon te houden. De goden waren niet echt onsterfelijk en onkwetsbaar, ze werden alleen heel oud, wel vierhonderdduizend aardejaren, tenzij ze werden gedood. Net als de nectar en het ambrosijn van de Griekse goden op de Olympus, had Bob toegevoegd, want hij kent zijn klassieken.

Soms noemen de wezens zichzelf Anunnaki, soms Nefilim, soms Niburianen en het liefst ‘goden’, maar het zijn gewoon *aliens* met een groot ego.

“Dit is Inanna, of Venus zoals jullie haar kennen,” had Aya gezegd, de godin van de poort, toen ze naar een beeld van een blote vrouw stond te kijken. Bob kijkt nu in het zwakverlichte museum weer naar de afbeelding van de antieke seksgodin. Ze heeft best een aantrekkelijk lichaam, vindt hij. Uitdagende ronde borsten, slanke taille, stevige heupen. Ze heeft ook vleugels, maar die zijn te klein om mee te vliegen, schat hij. In haar handen heeft ze twee ringen met een staaf. Volgens de oude verhalen heeft ze ongelooflijk extatische seks gehad met haar oudoom, de god Neptunus. Ze heeft hem daarna tientallen verschillende magische voorwerpen afgetrosgeld. De belangrijkste voor haar waren deze twee, de Hoge Scepter en de Staf in de vorm van de Griekse letter Omega. Hiermee was ze onmiddellijk lid van de Raad der Goden geworden. Toen kon ze voorstellen doen om haar aartsrivaal Mars te vernietigen. De andere Omega was voor haar tweelingbroer Apollo, maar die heeft ze hem niet kunnen geven.

“U vertelt het alsof de goden stoffelijke wezens zijn,” had Bob tegen de professor gezegd. “Goden zijn toch mythische en spirituele wezens?”

“Als je het eenmaal ziet, is het duidelijk,” had deze antwoord. “De goden die in de antieke geschriften zijn beschreven, zijn stoffelijke buitenaardse wezens, die met hun ruimteschepen naar de Aarde zijn gekomen. Lang geleden wisten alle mensen dat, want ze konden ze gewoon zien en aanraken. Maar op een gegeven ogenblik, na een groot drama, heeft een van de twaalf goden de macht gegrepen en is zichzelf God der goden gaan noemen. Bijna alle andere goden hebben bij de eerstvolgende gelegenheid de Aarde verlaten. De herinnering van de goden als stoffelijke wezens vervaagde en de mensen konden alleen nog maar op een te-

lepathische manier contact met hen hebben. Sinds een halve eeuw worden er echter zoveel oude kleitabletten teruggevonden en vertaald, dat het originele verhaal weer boven tafel komt. Wie de waarheid wil weten, kan haar vinden.”

Vervolgens had Bob gevraagd waar die magische voorwerpen van de goden nu zijn. De man had hem even nadenkend aangekeken en toen gezegd dat er in een gesloten afdeling meer van dit soort voorwerpen zijn, maar een Omega had hij niet. Ze mogen ze wel zien en zelfs even vasthouden, want ze doen het toch niet meer. ME heten de voorwerpen op de oude kleitabletten. Wat ME betekent, wist de professor niet, net zomin als hij wist wat GSM en GPS betekenen.

Nadat hij een code had ingetoetst op een paneeltje, had hij een stalen deur zonder opschrift opengeduwd. Hij had verteld dat er magische voorwerpen zijn, waarin zowel verleden als toekomst staan. Toen had Bob zich afgevraagd of er ergens ook een driehoeksrelatie met Aya en Marjolein beschreven zou zijn. Uit de glazen vitrines had hij verschillende voorwerpen gepakt en met de intentie tot activatie vastgehouden, maar er was niets gebeurd. Geen enkel voorwerp was tot leven gekomen en van een toekomstbeeld had hij zeker niets gevonden. Teleurgesteld was hij de zaal uitgelopen. Aya was achter hem aangekomen en had hem verteld dat zij wel wist hoe ze een ME kon aanzetten. Toen had ze voorgesteld dat ze zich zouden laten insluiten, om 's nachts hier terug te komen.

Het voelt nu heel rustig in de geheime afdeling, alsof er geen camera's zijn. Aya knipt het licht aan. Met hun telefoon in de hand lopen ze langs de vitrines en maken foto's van alles wat ze interessant vinden. In een kast zien ze versierselen waar magische kracht aan wordt toegeschreven, een kruis met punten net als een Maltezer kruis, een gouden gelijkar-

mig kruis in een cirkel, een swastika, een lauwerkrans. Aya schudt haar hoofd, want zoiets zoekt ze niet. Verderop zien ze een kast met cilinderzegels. Dat zijn kleine cilinders van harde halfedelstenen, waarin afbeeldingen gegraveerd zijn. Al duizenden jaren kun je daar in zachte klei afdrukken van maken en na vijfduizend jaar zijn die nog haarscherp. Er bestaan er honderden van. In de vitrine liggen verschillende van die stenen cilinders met een diameter van drie centimeter en een lengte van ongeveer vijf centimeter. Ernaast liggen afdrukken ervan in rode klei en daar weer foto's van, flink uitgegroot, zodat je ze goed kunt bekijken. "Die hebben toch geen magische kracht?" vraagt Bob.

"Zeker wel," antwoordt Aya. "Een afbeelding van een god die een belangrijke handeling verricht, heeft kracht. Zeker als er kosmische symbolen bijstaan. Er gebeurt iets in de diepere lagen van je bewustzijn als je kijkt naar een god die iets episch aan het doen is. Kijk hier maar eens naar." Ze wijst op een van de tientallen cilinders met een uitvergroting ernaast. "Wat zie je?"

"Ik zie vijf poppetjes naast een kast staan en ze zijn ergens mee bezig. Daarboven zijn twee slangen afgebeeld die om elkaar heen draaien. Het lijkt sprekend op de dubbele spiraal van DNA." Bob voelt een pijnlijke krak in zijn hersenen als het tot hem doordringt wat dit betekent: de Soemeriërs kenden het DNA al en de goden manipuleerden het. "Ja," zegt Aya, "de goden noemen de dubbele spiraal de Levensessentie. Dat is toch een veel betere omschrijving dan desoxyribonucleïnezuur? De slangen van de dubbele spiraal zijn nog steeds aanwezig in de Esculaap van de artsen en in de Caduceus, de slangenstaaf van de god Mercurius."

Een kast verderop zien ze voorwerpen die meer lijken op wat ze bedoelen. Een gouden ankh ingelegd met lapis lazuli,